

GRÓF MIKÓ IMRE ERDÉLYI MÚZEUM-EGYESÜLET

I.

Szándékomban van a magyar fajnak átalában, különösen pedig annak Erdélybe szakadt s ez idő szerint egy, vagy másképp túlnyomósággal bíró népfajok között élő részének önfentartása, gyarapodása és egykori tekintélyének, politikai befolyásának, erkölcsi és társadalmi súlyának mikénti érvényesítése tárgyában nézeteimet nemsokára tüzetesen könyvben elmondani.

Azonban némely fontos és sürgető körülmények, úgy ezen – a magas kormány és tisztelt kormányzó herczegünk közbenjárására – végre valahára megindult egyetlen erdélyi magyar lap ez által is némileg értékesítésének óhajtása, megzavarának circulusaimban, s teendőim logikai rendjét megbontván kényszerítének az Erdélyi Múzeum kérdését e térre hozni, annak megvitatását itt eszközölni, s könyvem ide vonatkozó részét az egészből mintegy kiszakasztólag minden egyebeknél előbb a közönség elé bocsátani.

Hogy Erdély magyar népiségének concentrált Muzeuma s azzal egybekötött némi tudományos tűzhelye legyen: minden jók által érzett szellemi szükség, a magyarság fenmaradásának, további nemzeti irányú fejlődésének, hazai és állami jelentőségének *conditio sine qua non*-ja, az erdélyi magyar értelmiség közös érdeke, megalkotása közös kötelessége, a legközelebbi idők, sőt tán épen e napok feladata.

Minden jók által érzett szükség – mondám. A két honbeli – legújabb felszámítás szerint – 7–8 milliónyi magyar 20–22 millió másféle népekkel, s jelesen az erdélyi 600–700 ezer magyar egy milliót három-négyszázezerrel meghaladó más nemzetbeliekkel van közigazgatásilag és társadalmilag felvegyülve. E számbeli nagy túlsúlyt mi magyarok már ma – midőn az institutiokban nincs támaszunk – egyesegyedül

értelmi erővel, s bármelyik fajjal diadalmasan versenyző szellemi képességeinkkel, sőt némely tekintetben általánosan elismert erkölcsi felelősségünkkel, ellensúlyozhatjuk. A szellemi súly és jelenték alapja pedig – bizonyos fokú anyagi jólét szükségkép feltevése mellett – a tudomány, a művészet, a társadalmi műveltség, a saját forrású, saját gyökerein nyugvó, tehát saját életű, következőleg amazokból buzgó fejlődő, gyarapodó nemzeti irodalom, s ez által kifejelett, kitisztított, meghatározott s biztos alapokkal bíró hazai nyelv. És ezeknek eddigelé főeszközlője volt egyfelől az Akadémia és Magyar Múzeum, mint az volt másfelől a pesti journalistika s ezek köré csoportosult tudományos erők. Kell, hogy a pesti Múzeumnak – az Akadémia továbbra is az összes magyarság szellemi központja és irányadója maradván – Erdélyben is egy szerény kis társa és testvére legyen. Ennek szükséges volta itt közöttünk annyira constatorozva van, hogy én annak valósíthatására a mostani csillagzatállást a legkedvezőbbnek hiszem.

Mondám azt is: hogy az Erdélyi Múzeum az itteni magyarság fennmaradásának, nemzeti irányú fejlődésének, hazai és állami jelentőségének *conditio sine qua non*-ja. Hogy házunknál, tűzhelyeinknél nemzeti isteneinknek áldozunk – nehogy félreértessem ez ártatlan metaphoráért – gyermekeinket, mikké mi születünk, magyarokká neveljük, társalgásainkban az egész világnak mostoha, csak nekünk édes anyanyelvünket használjuk, a magyar irodalmat úgy a hogy pártoljuk, egyházakban ősapáink nyelvén imádkozunk, egyetlen erdélyi magyar színházunkban – olykor, de még ezt sem állandólag – magyar előadásokat látunk ... ez, hazámfiain, még nem elég fennmaradásunkra, nem elég képességeinknek, belsúlyunknak azon elismertetést, becset és jelentéket vívni ki, a mire minden jó magyar lelke vágyik, s a mi minket méltán megillet. Egy tudományos tűzponttal kell nekünk bírni, melynek körébe vonódnak a haza értelmebbjei, hova összegyűjtjük nemzeti kincseinket – lefolyt nemzeti életünk, régi történeteink örökbecsű maradványát – össze-szerezzük a jobb-jobb könyveket, a tudomány emez égő szövétekeit, hol a hazai muzáknak fogunk megszűnés nélkül áldozni, hol nyelvünk tökéletesbítésén, a tudomány, s főként hazai történetek és természettudományok mívelésén, népszerű alakban terjesztésén és gyarapításán fognak a hivatottak munkálkodni. Innen árad világosság a közönségre, ki a hazára, s viszont, a közönség kebelében élő nagyobb elmék ide fogják besugároztatni szellemi világukat, itt hasznosítani tudományukat. E köz-

pont mintegy végső láncszemét teendi a nemzet értelmi fejlődése lánczolatának, zárkövét gyarapodó tudományossága új szentegyházának. És ha nyelvünk tökéletesebbé lesz, rendszere kitisztul, ha a tudományok általunk gyarapodást nyernek, az ismeretek és közfelvilágosodás a népre is kihat, annak kebelében is elterjed, a hazai és nemzeti irányú művészet az eddiginél inkább honosíttatik, egyetemessé válik, szóval: ha a nagy testvérétől elszakadt erdélyi magyarság értelmiségben erős, politikai gondolkodásában józan és eszélyes, tudományos és társadalmi műveltségben a társnépekkel versenyezni képes lesz – e hatalmas szellemi előnyök, hazámfiaik, okvetlenül meglelendik politikai és állami befolyásukat és jelentőségöket; ez előnyök ki nem kerülendik a kormány igazságszolgáltató figyelmét; e képességek önmagok fognak magoknak tért s a nemzetnek marandólag fennállást biztosítani.

Az Erdélyi Múzeum megalkotása továbbá a hazai összes magyar értelmiség érdeke és kötelessége. A politikai tér sorompói – melyek közti néha sikeres, néha meddő küzdelmek régen nálunk csaknem kizárólag foglalkoztatták az értelmiséget – ez idő szerint bezárvák. A közigazgatási mező kellően bé van népesítve. A földművelés és műipar nem foglalhatja el mind a kiváló tehetségeket, sőt ez nem is lenne hasznos, nem óhajtható. Lenni kell a népek között, kik az eszméknek, a tudománynak és közfelvilágosulásnak legyenek terjesztői és munkálói. Kivált pedig nekünk magyaroknak nyelvünk kifejtése és megállapítása, irodalmunk gazdagítása, alapos, komoly és gyakorlati irányú tudományosság meghonosítása, általában a szellemi fejlettség mentől emelkedettebbé és egyetemesebbé tétele, mindenek felett pedig a hazai történeti és természettudományokbani előhaladásunk az: mi felülről elismerést s szavainknak meghallgatását, a társnépektől becsülést, jogigényeinknek méltatását eszközölheti, eszközölni fogja. Ámde ezt egy központosított s lehetőleg bőv, sőt teljes központ s ezzel összekötött Múzeum nélkül el nem érhetjük. Magam tapasztalásából tudom, mibe kerül nekem – ámbár meglehetősen könyvtárral bírok – már csak saját igénytelen történeti vállalatom adatainak összegyűjtése, szerkesztése s avagy a legszükségesebb jegyzések kiállítása. Hol magam, hol munkatársaim országszerte járunk; most M.-Vásárhelyre, majd K.-Fejérvárra, majd ismét Szebenbe kell mennem, küldenem vagy legalább írnom olykor egy könyvért, egy törvénycikkért, vagy tán egyetlen egy sornyi jegyzés megtehetéseért. Concentrált Múzeum nélkül valódi

tudományosságról ne is álmodjunk – csak hazai történeteinket sem írhatjuk meg a nélkül kellő alapossággal ötven esztendeig sem. Igen, mi volt régen a Corpus Juris és Verböczi, a zöld asztal és a cardinalis hivatalok, azokká kell lenni előttünk magyarok előtt ez idő szerint a Múzeumoknak és könyvtáraknak, akademiánk és irodalmunknak, tudós férfianik és a közönség olvasni szerető részének. Ha azokká lesznek, bizom Istenben, hogy a mint régen harczi fegyverrel meggyőzők szomszédainkat, úgy most a tudomány és civilisatio szelid fegyvereivel ismét jóakaróinkká, sorsunk osztályosává tehetjük a társnépeket, vagy minmagunkat teendjük az övékének nemzeti súlyunkkal arányban és hozzánk illő módosításokkal osztályosivá. Ki gazdálkodni nem szeret, ki a hivatalviseléshez, vagy a kihez a hivatalviselés nőtt volt, kinek nincs hajlama politikával és közigazgatással foglalkozni: e téren, a tudományosság csendes munkássági terén, egy vagy más minőségben, található a honra nézve hasznos, magának nem minden gyönyör nélküli időtöltést. Ha múzeumunk lesz: a tehetséges ifjú, a lelkész, a tanár, a hírlapíró, az irodalom férfia, a tudomány és művészet valamennyi barátja és művelője lelend magának forrást, honnan ismereteit gyarapítsa; eszközöket, mik által tehetségeit kifejtse; tért, hol magát kitüntesse. S midőn egy szülemlőben levő nemzeti intézet ennyi jóvalommal kínálkozik kivált a hazai értelmiség számára: nemde főként ennek kötelessége létrehozásában minden mások felett előlmenni, mellette szólani, érette tenni és semmi fáradságot nem kímélni? Bizonyára annak.

Végre: az Erdélyi Múzeum megalkotása vagy legalább alapjainak formaszzerű letétele a legközelebbi idők, tán éppen a közelebbi napok feladata. Igen. Mert az idvezült gr. Kemény József által egy Kolozsvárt felállítandó Erdélyi Múzeumnak még 1841/3 országgyűlésileg felajánlott gerendi könyv-, kézirat- és okmánygyűjtemény az akkori törvényhozás alkotmányyszerű többsége által egy országos, a tisztelt szász nemzet követői által kizárólag Magyar Nemzeti Múzeum alapjául elfogadtatván, sőt annak «Ferdinánd Múzeum» név alatt Kolozsvártt leendő felállítása iránt törvény is alkottatván, (melynek szentesítése azonban az országgyűlésnek csakhamar következett bezárása miatt elhaladott), közelebbről pedig a tisztelve említett gróf érintett gyűjteményét az országnak régen adott szavához hiven véghagyományában is az állítandó Erdélyi Múzeum számára rendelvén: annak sorsa iránt annyival inkább szükség a gondoskodás, mivel tudatom szerint a hivatalos összeírás már végére

ment, a hely pedig, hol azon gyűjtemény jelenleg áll, nem csak fölötte nedves, sőt tűzveszélynek s egyéb károsíthatásoknak is ki van téve; de azért is, mivel annak a vég hagyomány pozitív és egyenes rendelkezése szerint az Erdélyi Múzeum felállításáig Pestre, a magyar Nemzeti Múzeum épületébe kellett szállítani, ez oly költséges, sőt sok régi s az idő által megrongált kéziratokra nézve annyira káros is lehet, mit helyrehozni, sőt csak felszámítani is lehetetlen. Úgy vélem ezért, hogy az Erdélyi Múzeum kérdésében – mellyel oly igen összefügg a gr. Kemény-féle legközelebbi sorsa is – jól kiszámított, célravezető, az alaposan fennforogható érdekeket kielégítő és gyors lépéseket tenni parancsolóan sürgető szükség. Mert ha ama gyűjteményt Pestre kiszállítják, ki tudja mikor fog – s vajjon mint most van, oly állapotban fog-e az ismét hazánkba visszakerülni? De tegyük fel – mit én nem hiszek, mert ez nyilván a végrendelet megsértését tenné – hogy a kérdéses gyűjtemény a pesti Magyar Múzeum felügyelősége kérő reklamációjára daczára vitetnék ideiglenesen valamely erdélyi könyv- vagy levéltárba: a roncsolás, elveszés, sőt tán elsikkasztás, minden esetben pedig tetemes költség vesztesége forog fenn. Hát az elrendezés, felügyelet, sat. költségeit ki hordozza; ki mer felelni érte az országnak akkor, midőn annak felügyeletére az 1841/3 országgyűlés az összes alapítókön kívül még kilenc főfőrangú hazafit nevezett vala ki s azokra bízta e drága nemzeti kincsnek őrzését? Vagy ha ládába bezárva tartatnának az Erdélyi Múzeum felállításáig: ez esetben mi haszna a boldogult férfi roppant fáradozásainak; mi nyeresége belőle a jelenkornak, melynek leginkább kellene munkálni, hogy a forradalom ejtette szellemi sebeket helyrehozhassuk, hogy az annak következtében összes műveltségünk és főleg nemzeti fejlődésünk fennakadt műfolyamát újból megindíthassuk, s ekkép a még mindig borúlt jelenből egy vidámabb jövőt kibontakozni látni jogosan óhajthassuk! Különben a deréknek veritékei azért hullottak, hogy fáradalmainak gazdag bére férgek és molyok eledelévé válják? Nem. Ezt a néhai nemes szándékú végrendelezőnek emléke megsértése nélkül, amint óhajtanunk, úgy a végrendelet végrehajtóiról, valamint az azt ellenőrző magas kormány igazságszeretetéről feltennünk nem lehet.

Mi tehát e tárgyban a teendő? Ki van hivatva, ki bír, illetékességgel e gyűjtemény iránt a végrendelet kifejezett szavai értelmében, vagy a végrendelező közönségesen tudott hazafiúi szándéka szerint intézkedni? Kinek, hogyan és mit kell jelesen

ez incidensből az Erdélyi Múzeum ügyében tenni? Ezek itt az önként felmerülő kérdések.

Az én felfogásom szerint idvezült gr. Kemény József és ma is élő alapítótársa gr. Kemény Sámuel akkor, midőn az 1842-iki erdélyi országgyűlésen június 22-én, a LXXVI. orsz. ülésben írásban beadott jelentésök során így nyilatkoznak: «Mi alólírtak 15,000 kötetet meghaladó könyv- s több ezer darab kézirat – és oklevélgyűjteményünket, úgy egyikünknek ásványgyűjteményét egy Nemzeti Múzeum alapjául hazánk RR-nek ezennel felajánljuk s elfogadását kérni bátorkodunk»; és az ország RR-ei ez ajánlatot im e határozat által: «a gr. Kemény József és Sámuel urak hazafias ajánlata örömmel elfogadtatik s annak életbeléptetése iránti véleményadás a rendszeres bizottmányra bízatik», tetteleg elfogadták, nemcsak hanem az 1843-iki január 16-iki CXXXIII. országos ülésből az akkor uralkodó felség megerősítése alá felterjesztett t.-cikkben nyilván kimondották az 1. §-ban: A művelődés előmozdítása, a haza díszének emelése végett, – Kolozsvár szabad kir. városában országos Múzeum felállítása határozatik – és ő felsége k. megegyezése hozzájárulván Ferdinánd Múzeumnak neveztetik; a 4. §-ban pedig gr. Kemény József és Sámuelnek, sőt valamennyi ajánlattevőnek – kik becses kincseiket a haza javára és nemzeti műveltség előmozdítására szentelni nem kételkedtek – hazafias ajánlataikat örök emlékezetül bécikelyezettetni határozták; ismétlem, az én felfogásom szerint – bár a megerősítés rá bé nem következett – ezen két oldalú, s a két egyező félre nézve felbonthatatlanná, bevégzett tényné vált kötés által a kérdéses gyűjtemények az ország tulajdonává s egyszersmind a Kolozsvártt állítandó Múzeum alapjaivá váltak. Innen következik, hogy a gr. Kemény József véghagyományának ezen pontja: «Könyveimet és gyűjteményemet végrendeletem az egykor felállítandó országos Múzeumnak» a közötte és az ország RR-ei között fennállott kötésnek csak megerősítésére szolgálhat, de sehogysem megváltoztatására – a contractusokra a testamentumok megsemmisítőleg vissza nem hathatván. De következik az is, hogy ezen az ország akkori törvényhozó RR-nek ajánlott s az elfogadás által az ország tulajdonává vált vagyronról csak az országnak valaha egy vagy más alakban egybegyülvendő törvényhozói vagy az összes országot képviselő valamely e végre kiválasztott közttestület összes tagjai fognak jogérvényesen rendelkezni. Mihez most az európai közbéke, a belső nyugalom és rend helyreálltával –

most, midőn az olasz tartományok régi tartománygyűléseiket visszanyerték – most, midőn a hírlapok és köztudat szerint Magyar- és Erdélyország régi törvényhozását pótló testületek életbeléptetéséről a magas ministeriumban komoly tanácskozások folynak, – alapos reményünk nekünk is méltán lehet... Úgy van: Erdély országának egy vagy más alakbani képviselői vannak jogilag képesítve arra, hogy a gr. Kemény-gyűjteménynek egy Kolozsvártt állítandó Erdélyi Múzeum alapjává miként teendése iránt jogérvényesen intézkedhessenek.

De hát addig mi történik vele? Mit kell azzal most s kinek kötelessége tenni?

Gondolatom szerint a néhai gróf végrendelete végrehajtójának és a pesti magyar Nemzeti Múzeum főigazgatójának nem csak hazafiúi, de a néhai iránt kegyeleti és lelkiismeretben járó kötelessége: hogy ama gyűjteménynek vagy Pestre szállítását – mit a vég hagyomány határozottan rendel – vagy itt benn Erdélyben oly biztos és célszerű helyen – miben az érdeklettek megnyugodának – és akként megőrzését eszközöljék, hogy ez az idézett törvénycikkbeli országos intézkedésekkel egybehangozzék, azoknak sérelmére ne legyen; a teendők költséget annak idejében a Múzeum-alap meg fogván téríteni.

Hol lenne hát ez a hely? És miként eszközöltetnék ezen megőrzés és a fennforgó országos érdekek kielégítése?

Hogy a kérdésekre alapos feleletet adhassak: vissza kell pillantanom a fennforgó Erdélyi Múzeum iránti mult időkbeli országos nézetekre. Azok adatszerű ismerete és méltatása nélkül biztos kiinduláspontot nem találunk, a valószínűleg felmerülendő különböző nézetek között magunkat tájékozni képesek nem leszünk. Menjünk tehát a kérdés bölcsőjéhez.

1841-ki február 25-én Küküllő megye közgyűléséhez gr. Kemény József és Sámuel nevében egy írásbeli jelentés s illetőleg egy kérelem nyújtatott bé, melynek során a derék grófok így szóznak: «Ámbár Erdély határai jelenleg a hajdankorhoz képest szűk korlátok közé szorultak, de mult időkbeli viszonyai, régi erényes nemzetisége s annak következei fennmaradtak. Nem csoda, ha hazánk viszontagságai és történetei, főleg a mohácsi vérnaptól fogva, ránk nézve oly érdekesek, hogy alapos tudásuk nélkül mai létünknek okai alig érthetők. Szükség tehát a hajdankor mindennemű, főleg pedig diplomaticai romjait pusztulástól megmenteni, s azokra mint megannyi polgári erényt gerjesztő emlékoszlopokra visszatekintve nemzetiségünk emlékét fenntartani, hogy így a hajdankornak mára is kiható következ-

ményeit a mai morális, political és literaturai közmíveltségre és annak elkerülhetetlen szükségére alkalmazván, az idő szellemével ezután is okosan és alaposan előhaladhassunk ... Ily célból gyűjtöttünk mi össze több ezer darabokra menő hazánk történeteit, törvényeit, statisticáját, geographiáját és literaturáját érdeklő könyvtárunkat, s egyszersmind több ezer eredeti hivatalos és status-levelezéseket, eredeti békekötéseket, eredeti országos t.-cikket, régi honi törvénykönyveink eredeti pecsétes példányait és számos egykorú történetírók kézírataikat, sat. Mivel pedig a magánosok fáradzásának gyümölcset, bármily hasznos gyűjteményeket csak a közhasználat teszi valódi sikerüekké és mivel a hazában szerteszélyvel levő hasznos gyűjteményeket egyesítő nemzeti intézet alapítása egyesek erejét feljűmulja: azért nem csak kívánatos, de díszes is lenne, közérővel és hazafiúi közbuzgalommal hazánk fővárosában Kolozsvárit egy nemzeti Múzeummal egybekötendő nyilvános könyvtárt felállítani ... Ezen szent céltől lelkesítve ajánljuk fel érintett gyűjteményünket sat. Kérven az RR-et, hogy ezen ajánlatunkat addig is, míg azt az ország RR-nek is bemutatathatók, kegyesen elfogadni s pártolására más törvényhatóságokat is felszólítani sziveskedjenek.

A nemes grófok ezen hazafias jelentése a március 29-iki kolozsmegyei közgyűléshez is benyűjtatott, hol a legnagyobb lelkesedéssel fogadtatván a leendő országgyűlésem erélyes pártolása s annak alapján Kolozsvártt országos Múzeum állíthatásnak indítványozása elhatároztatott.

II.

Megnyilván 1841-ben nov. 13-án az országgyűlés, a tisztelt grófok nem késtek Erdélyi Múzeum iránti jún. 20-ikán költ jelentéseket s illetőleg ajánlatjokat fennebb érintett ígéretekhez híven a KK. és RR-nek 1842-ik évi jún. 21-én tartott ülésében 29. 31. jegyzőkönyvi szám alatt beadni, melynek során a nemes grófok így nyilatkoznak: «Nemzeteknek nemcsak életét fönn tartja, hanem haladását is elősegíti szellemi erejük kimívelése, hazájok hajdani és jelen állásának alapos ismerete, mit különösen annak hazánkfiai által készített s a hazát tárgyazó könyvek, kéziratok, oklevelek s más irodalmi művek eszközölnek, melyeknek általános gyűjteménye közönségesen Nemzeti Múzeumnak nevezetik. Az ismeretek ily kűtfejeit szükségesnek tartotta s illően méltányolta a testvér Magyarhon, midőn Széchenyi Ferencz gróf nemzet énekajánlott könyvtárát Magyar

Nemzeti Múzeum alapjául országosan elfogadta s fenntartásáról és gyarapításáról több ízben nagylelkűen rendelkezett. Mi alólírtak is hazafiúi érzelmeink sugallatát követjük, midőn mellékelte irományunkban kijelölt 15,000 kötetet felyülhaladó könyv-, több ezer darab oklevél- és egyikünk ásványgyűjteményét is forrón szeretett Erdély hazánk közhasznára egy állandó Nemzeti Múzeum alapjául honunk RR-nek ajánljuk és kegyes elfogadásáért könyörgünk». Mellékelvén és elfogadtatni kérvén egyúttal Dobokamegyei szolgabíró Kolozsvári Pál által az ajánlattevő grófokhoz beadott hasonló áldozati ajánlatot 269 darab könyv iránt.

A szép példát követték még az napon gróf Gyulai Lajos, ki a Nemzeti Múzeum megalapítására hirlapilag tett ígérete szerint 1890 darab ásványgyűjteményét; gróf Eszterházi László a jun. 31-iki országos ülésben boldogult édes atyjának 1840-ik évi január 10-én költ végrendelete által egy ide hátrább felállítandó Erdélyi Múzeumnak hagyott összes magyar- és erdélyországi folyó- és emlékpénzgyűjteményét, mit maga is feles számuakkal szaporított, az Erdélyi Nemzeti Múzeum számára részéről mellé tett 5000 pft. tőkével ajánlotta meg oly feltétellel, hogy üdvezült atya gróf Eszterházi János pénzgyűjteménye az állítandó Múzeumban mindig a boldogultnak nevét viselje elkülönítve, maga és nemzetsége számára pedig a múzeumi ör kinevezéséhez hozzászólási jog biztosíttassék. Mely ajánlatokat, mihelyt a kérdéses Nemzeti Múzeumnak kívántató állandó hely meglesz, s az oda szállítandó kincsek bátorságos megmaradása iránt kellő országos rendelkezés lesz téve (ámbar a végrendelet értelmében életéig használhatná) azonnal az országnak átadni kész lesz. Továbbá halhatatlan nevű gróf Teleki József akkori erdélyi kormányzó az aug. 22-iki ülésben több százakra menő könyvgyűjteményét – mik között némely ritka és becses első kiadások (editiones principes) és a nyomtatás első korából valók (incunabula) találatnak – valamint a magyar tudós társaság által eddig kiadott minden nyomtatványok egy-egy példányát némely más magyar könyvekkel együtt, végre 3000 pftot, melynek kamataiból kiválólag a m. tud. társaság által kiadandó könyvek lesznek megszerzendők. Dr. Lészai Dániel az aug. 29-iki orsz. ülésben 400 ezüst, 300 réz római és görög, valamint újabb korbelti 300, összesen 1000 darab pénzgyűjteményét; gr. Degenfeld Ottó, Imre és Pál a december 9-iki orsz. ülésben 5–6000 darabra menő könyvtárukat; Góró Lajos őrnagy a decemb. 30-iki orsz. ülésben 450 darab könyvgyűjteményét, Wanderungen durch Pompeji

című ritka könyvet, Titian Danaeját, 450 darb. régi római pénzt, s egy 40 arany értékű becses érmet; Woitrtz József izraelita a december 23-iki orsz. ülésben 200 pf. pénzt; erdélyi rom. catholicus püspök idvezült Kovács Miklós az 1843-ik év január 18-iki orsz. ülésben 5000 pftot; a Baternai nemzetség a febr. 3-iki orsz. ülésben Kriszcsoron levő nagy ásványgyűjteményét; végre ugyanazon ülésben b. Wesselényi Farkas Napoleon egyiptomi hadjáratának nagybecsű kiadását rézmetszetben – ajánlottak a Kolozsvártt állítandó részint országos, nagyobbára Nemzeti Múzeumra.

Ezen ajánlatok a feljül említett gróf Kemény-féle főalapítványi jelentéssel együtt a rendszeres bizottmánynak véleményadás végett átadtván több napi vitatás után kevés módosítással elfogadtatott, s határozatképpen kimondatott: Hogy az állítandó Országos Múzeum helye Kolozsvár s neve Ferdinánd Múzeum legyen, szállásul a piaczori gr. Bánffy-ház vásároltassék meg, a megvétele és fenntartására a gr. Eszterházi- és gr. Teleki-féle 8000 pfttal együtt 100,000 pft. egyedül a nemesi birtokokra az 1809-beli kulcs szerént teendő kirovás útján felvétessék; minden az országban megjelenendő könyvből egy példány a Múzeum számára küldessék; a Múzeum felügyeletére egy főör 1000 f., egy alór 400 f., irtok 250 f., két szolga 350 f., pénztári kezelő (ki fizetéses főkormányi hivatalnok lehetne) 60 f., ellenőr 40 f. évdíjjal rendeltessék; magának az intézetnek felügyeletére a több alapítókon kívül 9 személyű bizottmány – névszerint gr. Teleki József, Bedeus József, Cserei Farkas, gr. Gyulai Lajos, gr. Teleki Domokos, Gál Domokos, Horváth István, Zeyk József és Méhes Sámuel választatott, az alapítók béczikkelyeztettek, s az ezekből szerkesztett törvény-cikk 1843. jan. 16-ról a CXXXIII. orsz. ülésből a felséges udvarhoz felterjesztetett mellékeltevé ahhoz a szász nemzet 20 követének külön véleménye, melynek során felhozott okokból kéri ő felségét, hogy a múzeum ne tekintessék Országosnak, hanem Magyar Nemzeti Intézetnek és hogy a szász nemzet a Múzeumot illető dolgokba ne elegyíttessék. Ez ellenvélemény során azonban tiszta szavakkal ki van fejezve: hogy a szász nemzetnek csupán az országos Múzeum felállítása lenne ellenére, különben nyíltan kimondotta: hogy előtte egy Magyar Nemzeti Múzeum annyira kedves volna, hogy azt kebelébeni önkéntes adakozások által előmozdítani igyekezni fogna.

Így állanak az akkori nézetek a Múzeum tárgyában, így lón bevégezve az 1841/3-iki erdélyi országgyűlésen ennek első

megállapítása feletti országos vitatkozás, a keletkezett törvény-cikk az akkor uralkodó felséghez felküldetett, mire azonban amíg a kívánt megerősítés eljöhett volna, az országgyűlés febr. 4-ikén, tehát a felküldés után 18 napra bezárattott.

Az általam hiteles okmányok alapján kivonatossan ugyan, de az igazsághoz híven adott tényleírásból félremagyarázhatatlanul következik:

1. Hogy az erdélyi magyar és székely nemzet az 1841/43-iki időkben forrón és fényes hazafiúi tettekben nyilatkozóig óhajtott egy országos könyvtárral egybekötött Erdélyi Múzeum megalapítását.

2. Az állítandó Múzeumra kizárólag magyar és székely hazafiak tettek ajánlatokat.

3. A legelső alapítótól, a gr. Keményektől kezdve a Múzeumügynek 1842. dec. 23-ki országos ülésben bevégzett tárgyalásáig valamennyi ajánlattavó csak a Kolozsvárt állítandó Nemzeti Múzeum alapjául volt hajlandó ajánlatát átengedni; és hogy a Múzeumra vonatkozólag az országos szó használása csak a gyűlés után és az akkor hozott végzés alapján vette kezdetét.

4. Az országgyűlés többsége az által, hogy a Múzeumot országosnak kívánta neveztetni, korántsem akart más ajkú népeknek sem a múzeumi tárgyak és anyagok előállítását, sem a helyiségvásárlás, sem a fenntartási és gyarapítás leendő költségei által terhére lenni, (mert hiszen a magyar nemesség adta az alapokat, az ő birtokai által hordozandónak határozta a kellő költséget), hanem egyedül az ország díszéért és azért, hogy az ország minden polgárának szabad használhatási joga legyen, ez okból kívánta az állítandó Múzeumot országosnak címeztetni. Javalmakat akart azzal a magyar és székely nemzet adni a társnépeknek, nem terhet róni nyakukba, saját tudományos kincseit a haza közkinccsév tenni, igazi közszellemét, hon-szeretetét bebizonyítani, önfajának dicsőségét az ország minden népei dicsőségébe kívánta bétolvasztani; nem pedig nemzetiségét ily kisszerű és mellékes eszközzel, minő egy szónak törvénybe iktatása vagy kimaradása – kiterjeszteni és uralkodóvá tenni. Birta azon időkben a magyar nemzet saját nyelvének és nemzetiségének kifejlődése, gyarapodása és terjedése elegendő kezességeit alkotványában: nem volt rászorúlva ily kicsinkés és belértéknélküli módok alkalmazásához folyamodnia.

5. Amint a tisztelt szász nemzet akkorban Szebenben levő saját Múzeumát magára nézve kielégítőnek tartotta, egy országos Múzeum állítását pedig a szász nemzetre nézve szükségesnek

nem tartván, minden e tárgyú költséget magától elutasított, múzeumi dolgokba vegyülni nem kívánt; azt ellenben, hogy Erdélyi Magyar Nemzeti Múzeum előtte is annyira kedves lenne, hogy létesítésére kebelében adakozásokat is gyűjten kész lenne, nyíltan kimondotta, sőt ő felségéhez is kérelemmel járult, hogy az Erdélyben magyar Maecenások ajánlataiból alapítandó Múzeumot ne Országosnak, hanem Magyar Nemzeti Múzeumnak neveztetni decretálja: Úgy azon tisztelt nemzet mívelt és előrelátó fiainak discretiojáról s a Magyar Nemzeti Múzeum iránt tanúsított sympathiájáról sítés nélkül nem lehet, nem szabad fel is tennünk, hogy régi nézeteik elhagyásával, érzelmeik megváltoztatásával az egyébaránt is vajmi sokat veszített, a forradalom következesei által oly súlyosan meglátogatott erdélyi magyarságot nemzeti léte egyik fő fenntartási eszközéül tekintett Múzeum-állítási törekvéseiben valamiképpen gátolni akarhatná. A tisztelt szász nemzet nyelve ma Erdélyben a törvényhozás, igazságszolgáltatás, közigazgatás, nagy mértékben a köznevelés nyelve; az ő kebelében van a főkormány-székhelye, ott az országos firmájú jogakadémia; van számos hirlapja s élénk hirlapirodalma, virágzó honismereti egylete; az ő fia i a culturának, politikai befolyásnak, nemzetiségök kifejlődésének annyi eszközeit bírják, miként ismert becsületességökről feltesszük, testvériségöktől megvárjuk, igazságérzetöktől és hazafiságuktól követeljük: hogy minket az Erdélyi Múzeumnak létesítésében nem csak hogy gátolni nem, de a lehetőségig előmozdítani fognak.

6. Minthogy az idézett Múzeum-törvénycikk az uralkodó felség által meg nem erősítettén, de meg nem erősíthetése is ki nem mondatván, habár annak új megerősítése s az abban foglalt intézkedések valódítása hazánk publico-politikai viszonyainak azótai teljes megváltozása miatt azon alakban, mint az az országgyűlési hivatalos irományokban le van téve, nem eszközölhető, mindazáltal azt hiszem, hogy ezen törvénycikket, mint történeti alapot, az abban foglalt rendelkezéseket, mint a fennforgó kérdés egyes ágaira nézve egyedül biztosan tájékozó pontokat, lehet és kell felvennünk s teendőinkben azokra kiváló figyelemmel lennünk. A mik azon törvénycikk során az Erdélyi Múzeumra nézve az alapítók és országgyűlési alkotmányos többség, illetőleg magyar és székely nemzet közakaratóval s a tisztelt szász nemzet módosító befolyásával elintéztettek, meghatározottak, tiszteletben kell tartanunk s ezutáni intézkedéseinkben – a mennyire a változott viszonyok engedik – azokkal egybe-

hangzólag cselekednünk. Részemről hű alattvalói bizalommal és reménységgel viseltetem felséges fejedelmünkhez és magas kormánya igazságszeretetéhez, hogy mihelyt azok általunk egész Erdélyre nézve üdvösnek, óhajtandónak és szellemileg szükségesnek fognak alázatos kérelmünkben nyilváníttatni – biztosan remélem, hogy ő felsége kegyes leend ezen elvek életbe léptethetésének magas engedvényezése által nemzetünket megvigasztalni, s hogy az erdélyi magyarság fiainak áldozatából egy az ő és ország érdekeinek megfelelő Múzeumot állíthassunk, királyi nagylelkűséggel megengedni.

7. Végül következik, hogy az Erdélyi Múzeum Kolozsvárt állítandó, hogy annak már tetteleg van 20–22 ezer könyve, több ezerekre menő eredeti oklevélgyűjteménye, több ezerből álló ásványgyűjteménye, 13,200 ft. készpénze: csak hely levén szükséges és egybeállíthatási kormányi engedély.

Nézzük már most a kérdés mai állását.

A mint első cikkemben kimutattam – a magyar nemzet jelen állását egész teljében s minden jövőrei vonatkozásokkal felfogni képes részénél egy közkérdésre nézve sem annyira egyezők mostanában a vélemények, nem oly általános a meggyőződés, mint az iránt, hogy nemzetiségünk fennmaradása s közbirodalmi ügy, mint a hazánkbeli népekkel szemben jelentőségünk a mostani viszonyok szerint egyedül szellemi úton, értelmiségi előkelő kifejlődés által (feltevéen természetesen bizonyos fokú anyagi erős állapotot) érhető el, minek főfő eszközlői egy virágzó irodalom és a tudományos irányú intézetek. E meggyőződés úgyszólván ösztönszerűleg támadt a nemzet színének, savának lelkében. Innen megfejthető azon erős lendület, mit újabb időben a magyar irodalom kapott. Mutatja ezt Magyarországon a hirlapok és magyar könyvek napotai szaporodása; a történeti tudományok komoly és nagymérvű művelése; az Akademiának mintegy felvillanyozott cselekvésre ébredése és újabb dotatioja; nyelvünk rendszerének tudományos megalapítása körüli sikeres munkálkodások és más ily jelenségek. Csak az erdélyi kevés számú magyarság látszék sokáig halálálomba sülyedettnek: Sajtói tétlenül heverték, két rendbeli lapja rövid sajnálatos élete után megszűnt, közélete néma, tétlen vala, csak a testvérhoni irodalom virrad-kiáltásai zavarák meg olykor a földre és lélekre nehezedett csöndet. A hazafiak tenni kész, de kezdetben csekély serege a kor irányát követve s előbb az égetőbb sebek gyógyításához fogva, anyagi irányú egyleteink újjáteremtésével volt elfoglalva és egyetlen erdélyi

nemzeti színházunk fennmaradásának – a mennyire ily nehéz időkben és szorult pénzvviszonyok között lehete – biztosításával. Azonban csalatkoznék, ki azt hinné, hogy szellemi érdekeink ápolása, védelme, fejlesztése is nem foglalkoztatta az elméket. Ily önmagáról megfélejtkezetttséget az erdélyi magyarság józan-ságáról, honszeretetéről, fajhűségéről nincs joga feltenni senkinek. Volt ez beszéd tárgya nem egyszer s nem egy helyütt. Csak-hogy – a mint mondám – anyagi sebeink életfagyasztó vérezését kellett elébb megállítanunk, csak hogy teendőink logikájában elsőbnek tartottuk az anyagi érdekeink körüli lehetséges gondoskodást, csak hogy az időt erre még elérkezettnek nem hittük; a szikra, mely a tenni kész, tenni komolyan akaró, de a teendők misége s miképpenje iránti gondolatban lekötött lelkeknek világot gyújtson, határozott tetre kelését előidézze, nem volt megadva sokáig ... Ez idő eljött, e szikrát fellobbantá egy tiszteletet érdemlő hazai történetbuvárunk munkás lelke nemes tüzének kialvása. Gróf Kemény halála s a gerendi könyvtár árvaságra jutása megdöbbenetete egész Erdélyt: ama drága kincsek jövő sorsával kapcsolatban felébredett egy magyar tudományos egyesület, a rég tervben levő Múzeum formyszerű megalapításának kérdése, szóval Erdély halottaiban levő irodalmi életének valahogy s valamiképp újból felelevenítése. Azonban az élénk lelki megindultság és szellemi mozgalom lap nem léte miatt hangot nem adott, kifejezve nem lőn. A «Magyar Sajtó» volt az, mely e kérdést nem csak megpendítette, de a legnagyobb ügyszeretettel s az elméleti oldalt tekintve szinte kimerítőleg meg is vitatta. Éppen azért az ott nyilvánult e tárgyban nézeteket, mint a nálunk közvéleménnyel nagyobbára összehangzókat, amennyiben célomhoz és a dolog érdemére tartoznak, érinteni szükségesnek látom, hogy így az olvasó minden ide vonatkozó tárgyalásoknak szeméi előtt mintegy végigvonulása után saját felfogása és meggyőződése s ne az én adandó szerény javallatom után tegyen a fennforgó kérdésben ítéletet és határozza magát tetre.

Az első felszólalást Dózsa Dániel úr tette a M. Sajtó 1855-ki 121., 123., 124. számaiban. Ott egy Tudományos Egyesület indítványoztaték. Sajnálatosnak mondván indítványozó, «hogy Erdély magyarsága éppen e criticus időkben adja legkevesebb jelét élni kívánása – és életrevalóságának. Elszakasztván – úgy mond – nagyobb testvérünktől politikailag az új ország-felosztási patens, a társasnépekkeli egybekötöttestinkből folyó kötelességünk magunkat el nem hagyni, nemzeti érdekeinket

el nem hanyagolni, sőt jóra valószínűségünket most inkább, mint valaha mindenütt, a hol lehet és alkalom nyílik, bebizonyítani. Alapúl ajánl indítványozó 150 hazafitól ezer-ezer forintjával remélhető 150,000 pft, mit azok államkölcsönük vagy úrbéri kárpótlásuk 1–2 száztőljának odaengedésével eszközölhetnének.»

A második felszólalás egy második indítvány volt a derék tanár Wass József úrtól ugyancsak a M. Sajtó múlt évi 138., 140., 145. számában, t. i. egy Erdélyi Nemzeti Múzeum s erre alapítandó Erdélyi Történetirodalmi Egylet alapítása. Tanár úr Dózsa úr indítványát sem újnak, sem első szükségűnek nem tartja. «Nem új – mond az indítványozó – mert a múlt század végén a Magyar Nyelvmívelő Társaság éppen ilyen célra és munkakörrel volt alakulva, nem is első szükségű, mivel a míg nincs miből és hol, addig bármi kimívelt és jól fizetett egyénnek sem lehet dolgoznia. Az előbbeni indítványnak továbbá köre a mint túlságosan nagy, a tett költségvetés oly fősvényen kicsiny. Indítványozó a mint a múlt század végén Erdélyben fennállott philohistorok társulatát – melynek célja a hazai történetek ismerésében és ismertetésében állott – szerencsésében választottnak tartja, úgy azt, hogy az erdélyi tudom, egylet a tudományok minden ágát munkakörébe vegye, czélszerűtlennek s azt egyenesen a pesti Akadémia feladatának vallván, Erdélyre nézve főként a történeti szakmának művelését, tehát egy történetirodalmi társulat és egy Múzeum alapítását látja szükségesnek. E kérdést előtérbe hozta a gr. Kemény halálával lezárt gerendi könyvtár, megoldásának szükséges és sürgető voltát mindenki látja, a kormány kétségkívül pártolandja. Hisz éppen ily czélekből vannak általa kinevezve conservatorok. És pedig – mond indítványozó – legyen a Múzeum nemzeti és legyen Kolozsvárt, mert Szebennek, K. Fejérvárnak, M. Vásárhelynek már van. Indítványozó a gr. Keményék ajándokát egyenesen egy magyar nemzeti Múzeum tulajdonának tekinti és bizik a magas kormány megegyezésének arra nézve megnyerésében. Múzeumi alap van, pénz is van ajánlva, csak hely és engedélynyerés kell. Mindeniket az erdélyi értelmiség, főként pedig a főbirtokosok hazafiságától s egész befolyásának felhasználásától várja.»

Következik a M. Sajtó szerkesztőjének Török János úrnak az írt lap idejében az első indítvány tevőjének egy második felszólalása által előidézett, azzal együttesen közölt egyeztető szövege. A M. Sajtó szerkesztője a két indítványt nem tartja ellentétesnek, azok egy időben létezésében nem lát erő-

megoszlást, sőt a kettőt egymást kiegészítőnek tartja. Azon hazafiak, kik egyiket hajlamból pártolják, miért ne segítnék a másikat kötelességből? Részéről is kivált a főbirtokosoktól várja a kérdés megoldását.

Továbbá a M. Sajtó szerkesztőjének azon jegyzetére, hogy szerinte a magyar faj, bárhol lakják a birodalomban, egy megoszthatatlan egységes egésznek képez, tehát tudományos központúl Pestet és a pesti irodalmat, irányadóúl az Akademiát tartja tekintendőnek – mi azonban szerinte nem zárja ki a vidékekeni irodalmi munkásságot és kisebb tudományos egyletek keletkezését – azt feleli egy második cikkében Dózsa úr: «Igen is egyek vagyunk, de azért külön népek közt lakunk, a magyarországiaktól különböző régi történeti és politikai viszonyaink vannak, társnépekkel szembeni érdekeinket magunknak kell érvényesítnünk, külön dolgozunk nyelvünk és nemzetiségünk erősítésére, a közértelmesedésnek terjesztésére. Fényes Magyarországnak ír statistikát, nekünk nem; Petőfi a pusztákat éneklí meg, a mi hegyeinket nem; Tóth Lőrincz a testvérhoni jogviszonyokat fejtegeti, miénket soha, Erdélynek magának is kell magán segíteni, sat.»

Utolsó eddigelő e tárgyban m. akadémiai titoknok Toldy úrnak a M. Sajtó idei 24. számában megjelent irányjelző cikkje. «A két indítvány – úgy mond író – együtt tesz egy egészet, külön mindkettő csonka fél. Ha elsősről lenne szó: első a Múzeum, mert előbb kell a meglevő, de elszórt emlékeket egybe-gyűjteni, mert Múzeumot akkor kell kezdeni, mikor van miből, mert egyesületet mindig lehet alkotni, hol van ember, ki dolgozni tud és akar, de gerendi könyvtárakat nem. És itt megmentésről van szó. Azonban Múzeum teszi az anyagot, a testet, Akademia a lelket, a szellemet. Csak a kettő együtt ád életet: – ezt kell tehát akarni. Példa lehet Pest, Prága Múzeumával s múzeumi társaságával. Az engedély nem maradhat el oly birodalomban, melynek minden tartományi városában van Múzeum, van Akademia, vannak akadémiai társulatok és egyletek. A tőkét cikkíró is az erdélyi főbirtokosoktól várja alapítványképpen és a többi mívelt osztályok évi adalékaiból. Ha Körösi és Farkas Sándor a magyar Akademiának két-két száz aranyot tudtak adni: elengednék-e pusztában hangzani Erdély mívelt urai az államkölcson vagy úrbéri kárpótlásaik egy részének múzeumi czélokra engedése iránti indítványt? Ha linczi, prágai, graeczi lakosok ezerenként lépnek múzeumi egyletekbe 10–20 pf. évi részvényekkel: hogy ne fognának szellemileg szintűgy érettek

vagyonilag képesek lenni Erdély és Kolozsvár lakói? Az erdélyi tudományos egylet céljaiban – mond tovább cikkíró – nem állana rendes évpénzű tudósokat tartani, de az érdekes elme-termékeket jól díjazni. A Múzeum-alkatrészét tenné: könyvtár, levéltár és ásványgyűjtemény, tehát az egylet célja lenne a történeti és természettudományok művelése. Erdély tudományos törekvéseinek főcélja most más nem lehet, mint a hazai történetek forrásait megnyitni, a haza egét és földét ismertetni a századok példája szerint. A Múzeumban méltán helyet foglalhatna a halhatlan Teleki Sámuel m. vásárhelyi és püspök Batthyányi k. fejevári könyvtára is; így a mint vannak, minden gazdagságuk s a felügyelők szolgálati készsége mellett is rendeltetésöknek csak alig felelnek meg. Itt is a nagy alapítók által kedvelt magyar nemzetét lennének azok, így is az ő dicsőségeket hirdetnék: dicsőült árnyaik bizonynyal jóváhagyást intenének az utódok ily tetteire.»

Igy áll a kérdés jelenleg.

Még csak két kérdésre kell felelnem: mi történjék a gr. Kemény gyűjteményével? S mit kellene tennünk jelesen az Erdélyi Múzeum tárgyában?

III.

Kik cikkeimet figyelemmel olvasták, azoknak nyilván fog lenni az elsőből az Erdélyi Múzeumnak s ahhoz kapcsolt némi tudományos tűzhelynek egész Erdélyre, de főként annak magyar lakóira nézve sürgetőleg szükséges, sőt életkérdési fontossággal bíró volta. A másodikban láthatták annak történeti multját okadatosan, minden oldalról megvilágosításában adva, melynek során a múzeumi ajánlatok mennyi- és minősége hiteles adatokkal ki van mutatva s az 1841–3-iki országosan alkotott törvénycikk és mellékletei a Múzeum-ügyben egyedül biztos alapul s a teendőkre nézve kiinduláspontúit van ajánlva; továbbá határozottan kimondva: hogy a gr. Kemény gyűjteménye a végrendelet tiszteletben tartása mellett egyedül a pesti Nemzeti Múzeumba vihető, vagy oda, hová azon Múzeum főigazgatósága nem ellenzendí, az imént idézett törvénycikkbeli intézkedése szelleme kívánja és a magas kormány is benne megegyezik; és ismét: hogy az 1841–3-iki országgyűlésen történt múzeumi ajánlatoknak – melyek immár nemzeti vagyonok – érdemében jogszerűen intézkedni csak az országot s illetőleg a magyar nemzetet egy vagy más alakban képviselő törvényhozás vagy azt pótló közbizalmú emberek testülete van

jogosítva. Elő vannak továbbá adva a felidézett adatok abstrac-
tiói, corollariumai s az ügynek mai állása minden arra vonatkozó
nézetárnyalatokkal, óhajításokkal és tervtöredékekkel – a mint
azok a derék bécsi magyar lapban felmerültek vagy különben
nyilván tudva vannak – kivonatosan ugyan, de a főbb voná-
sokat nem mellőzőleg az olvasó elé állítva. Kitűnik azokból:
hogy Erdély magyarsága a mint 1841–3-ban, úhly ma is élén-
ken óhajtja egy Múzeumnak Kolozsváratt, a magyar elem
szellemi központjában felállítását; kitűnik, hogy a Múzeumnak
már mind tárgyai, könyv-, oklevél-, ásvány- és pénzgyűjtemény
anyaga lelkes hazánkfiai ajándékaiban, mind a felállítási elő-
leges költségek tizenhárom ezer kétszáz pfra menő pénzajánla-
tokban, mind végre egy az ország akkori közakarátát és szük-
ségérzetét kifejező s minden e tárgybeli kezdeményezésnél
alapúl vehető törvényterv megvan. Csak az illetékes egyén
vagy testület és azon lehető legalkalmasb mód nincs kitalálva,
ki és mely által ezen köz országos és nemzeti óhajításnak sikere-
sítéséhez hozzá lehetne és kellene kezdeni; mert nincs ki a
nemzet nevében felszólaljon és az ügy megindítását kezdemé-
nyezze; nincs meg a helyiség, hová a meglevő múzeumi tárgyak
összegyűjtetnének és felállíttatnának; mivel nincs meg az
1841–3-iki országgyűlés által a Bánffi-ház megvásárlására
felajánlott 60,000 p. forint; végre nincs meg a tőke melynek
alapján ily fontos intézetet létesíteni, s céljának megfelelő
állapotban fenntartani lehet, mert az 1841–3-ban a végre
ajánlott 40,000 forint tőke – mibe az imént érintett 13,200 f.
ajánlat is bé van foglalva – nincs bégyűlve, az ott ajánlott
módon bé sem gyűjthető; eme hazafias ajánlatok közül pedig
a néhai r. cath. püspök elfelejthetlen s Erdélyben örök tisztelet-
ben leendő nevű Kovács Miklós 5000 ft. ajánlata a törvényczikk
megerősítéséhez volt kötve, gr. Teleki azóta elhalt a nélkül,
hogy legalább az én tudtom szerént végrendeletében ez ajánla-
táról emlékezett volna, sat.

Ime az én nézeteim s illetőleg ajánlataim mindháromra nézve.

Első a helyiség nehézsége. Meg vannak a Múzeumnak való
tárgyak – nincs hely.

Hogy a Múzeumnak Kolozsvárt és lehető gyors felállításá-
nak ezen szinte legnagyobb akadályja elháríttassék, hazám
iránti szent tartozásimnak némi részben ez által is lerovása,
féltve szeretett nemzetiségem s az erdélyi magyarság jövendőjé-
nek ez által is inkább biztosítása tekintetéből azon külső-szin-
tuszai kertemet, melyet én erdélyi kormányzó s magyar akade-

miai elnök gr. Teleki József dicsőült barátomnak Erdélyből eltávoztakor az ő emléke iránti tiszteletből megvásároltam, az ott általa építeni kezdett nem disztelen, sőt kellemes fekvésűnek is mondható lakot teljesen elkészítettem, magát a kertet egy meglehetősen rendezett kertté alakítottam, ezennel egész kiterjedésében 11. m. magát az egy előtermet, két emeletben kilencz szobát, úgy a cselédek szobáit és konyhát magába foglaló épületet, pitvarból és 5 szobából álló kertészlakkal, két rendbeli virágházépületekkel, kerítésekkel egy az 1841–3-ik évi országgyűlési törvényczikk és mellékletei értelmében alapítandó Erdélyi Múzeumnak ajánlom és ajándékozom úgy pedig: hogy az Erdélyi Múzeumi ajánlatok az ezennel általam felajánlott épületekbe e czikkem megjelenése után bármelyik órában beszállíttathassanak én onnat azonnal ki fogván mindenestől költözni. A továbbiakra, u. m. a múzeumi tárgyak összegyűjtetése iránti magasb engedély kinyerése, a kertnek és épületeknek e célra miként alkalmazása, elrendezése, sat.-re nézve egy általam mindjárt ajánlandó illetékes testület fogna intézkedni. Én csak azon óhajtásomat fejezem ki, hogy Múzeumunkkal egy Fűvészkert is hozassék kapcsolatba, minthogy erre ott mind elegendő helyiség jut, mind pedig az Intézet környezete ez által érdekesebbé, lége még jobbá s a városnak annyival nagyobb díszévé leend, de azért is, hogy kedves hazánknak ezen fő természeti szépsége, a fűvek, virágok szeretete, ismertetése és használása el ne hanyagoltassék, szóval: hogy Erdélyi Múzeum telkén Minerva és Flora, az emberi életnek két főszépségét képviselő e két istenség egybeölelkezve láttassanak.

Második nehézség: ki vagy minő legyen a Múzeum felállítását illetékesen kezdeményezhető egyén vagy testület?

Ha ország felszólalására, ország költségén, országos anyagból, főként és specifice országos érdekből felállítandó Múzeumról lenne szó: akkor természetesen az országnak és a kormánynak együttes kezdeményezése útján és akaratából, vagy pedig a kormánynak állam főfelügyelői jogából folyó egyoldolú intézkedése útján is lehetne eszközölni. De ilyenről tudtomra szó sincs. Ez csak akkor lehetne, ha majd Erdélyország egyetemes akaratja valamely képviseleti törvényben meghatározandó alakban nyilatkozhatnék. A mi általunk óhajtott nem ilyen. Mi erdélyi magyarok a mi anyagunkból, a mi költségünkön, ami kebelünkben és mi nemzeti és intelligentiális érdekeinknek megfelelő, de az országos érdekeknek ellenére nem levő, sőt a köz hazának díszére szolgáló, mindenkinek szabad használatára

leendő Múzeumot akarunk állítani, támaszkodva a birodalmi egyenjogúsági Nyiltparancsban gyökerező jogainkra, kikérvén és remélvén ő felségének és magas kormányának megegyezését. De ezt az 1841–3-ki Múzeum-törvénycikknek és mellékleteinek alapján – meg fogván kérni egyfelől a tisztelt szász nemzetet is, hogy azon törvény intézkedéseinek értelmében leendő múzeum-ügyi lépéseinkben minket a lehetőségig segítsenek, csak így gátoltathatván meg a gr. Kemény József s hihetőleg más hazánkfiái ajánlatainak is Pestre szállítása; könyörögvén más felől ő felségének és magas kormányának, hogy nekünk az ismételve érintett törvénycikk szellemében, az ott béczikkelyezett és ezutáni ajánlatokból a módosítandók módosításával – egy Erdélyi Múzeumnak Kolozsvárt állíthatására kegyes engedélyt adni méltóztassék. Országos legyen-e vagy nemzeti? nekem mindegy – előttem nem a név, de a dolog fő. Csak hogy legyen, hogy Kolozsvárt legyen és mentől előbb legyen.

A kezdeményezők lehetnének azon alapítók, kiknek hazafiúi ajándokai béczikkelyezvék, külön vagy együttesen: jelesen gr. Eszterházi László, gr. Kemény Sámuel, ki a néhai gr. Kemény Józseffel solidariter tette volt ajánlatát és a többi életben levők.

Nézetem szerint azonban legjobb volna ez:

Alakítsunk egy Erdélyi Múzeum-Egyesületet – a minők a birodalmi főbb városokban felesen vannak – részvények útján, melynek az alkotandó szabályok értelmében mindenki tagja lehessen; még pedig a ki 500 pftot meghaladó múzeumi tárgyat ajándékoz (a minők az 1841–3-ban béczikkelyezett első alapítók, ha alapítványaik tetteleg a Múzeumnak átadódtak) első rangú vagy igazgató-alapító, ki 100 pftot készpénzül fizet le vagy arról magát és örököseit kötelező írást ad, másodrangú alapító; ki 10 éven át öt-öt pftot fizet, első rangú részvényes, ki öt éven át öt-öt pftot, másodrangú részvényes; az egylet irányában magukat különös szolgálatok által érdemesítettek tiszteletbeli tagok. Az 5 és 10 éves részvényesség kötelezettsége azokra nézve, kik kiállási szándékokat nyíltan írásban ki nem jelentik, az öt s illetőleg tíz év bételtével további öt és tíz évre is ismét kiterjed s így tovább; megszűnik ellenben halál esetében.

Az egylet belső organismusát a mi illeti: Lenne egy szabadon választott, de felsőbb helyen megerősített fő- és egy alelnöke, meghatározott számú kormányzó és tanácskozó választmánya, felerészben a tudományos és írói tehetségek, fele részben – beleegyezésök s köteles munkásságuk nyilvánítása

feltételével – az 1841–3-ki törvénycikkben kijelölt még életben levő egyének, egy fő- és egy alőr, ki egyszersmind könyvtárnok-titkár, pénztárnok és ellenőr, mindezek a fő- és alelnökön kívül szabad választás szerint, egy a választmány által kijelölendő írnok és két szolgál. Díjazva lennének a főörön kezdődő hivatalnokok.

A kormányzó választmánynak legelső feladata lenne ő felségétől engedélyt eszközölni arra, hogy a Múzeum számára 1841–3-ban és azután is azon évi törvény értelmében tett ajánlatokat mindenünnen már létező rendeltetésök helyére szállíthassa, felállíthassa, gondviseléséről, fenntartásáról intézkedjék; ugyan a Múzeumnak ajánlott pénzalapítványok tárgyában felléphessen, azokat kezéhez vehesse s azok kamatait az alapítók akarata és múzeumi törvény rendelvényei szerint az intézet céljára fordítsa.

További és állandó teendője a kormányzó és tanácskozó választmánynak: évnegyedenként egy ügyigazgatási, deczembertől márcziusig hetenként két szakülést – a történet- és természettudományi szakokban – évenként pedig egy közgyűlést tartani, tudományos munkálkodásainak eredményét, valamint az egyesület évről-évrei állását Évkönyv alakban közzétenni, sat.

Az egyesület önconstituálása, belszerkezetének szabályszerű megállítása, munkakör-kijelölés, szakok és egyes hivatalnokok közötti viszonylatok, szóval a részletek kidolgozása és felsőbb megerősítés alá terjesztése egy e tárgyban mentől előbb tartandó értekezletnek lenne feladata.

Ily úton remélem én egy oly nevezetes közintézetnek – minőnek én az Erdélyi Múzeumot s az azzal egybekötendő, sőt annak már fogalmában és személyzetének összeállításában meglevő kis tudományos tűzhelyet óhajtom – életbeléptetésére szükséges pénzalapot kiállíthatni. Mert azon reményt, hogy szerfelett elszegényedett kis hazánk értelmisége kebelében 150 egyén találkozzék, ki valamely anyagi hasznot nem hajtó intézetre ezer-ezer pengő forintot adni kész és képes legyen, én a ki tapasztalásból tudom, mibe került színházunknak s gazdasági egyesületünk pár ezer forint tőkét gyűjteni, nem oszthatom. Mely alappal elesik egyszersmind az arra épített szerfölött tágasra mért munkakörű tudományos akadémiai és rendes fizetésekkel ellátandó tagok iránti indítvány is. Azt ellenben igen remélem, hogy egyesületi úton kisebb-nagyobb alapítványokat, két-három s több részvényt, egy és más ajánlatot az

erdélyi magyarság értelmesebb részének kicsinyje-nagyja, szegényebb-gazdagabbja, nemese és polgára, tanító és tanulóosztály, író- és olvasóközönsége egyletei és más testületei erejükhöz képest áldozni s nyelvünk és nemzetiségünk ápolása, irodalmi és tudományos kifejlődésünk előmozdítása dicső munkájában osztozni kívánnak és fognak és eképp az általam indítványozott egyesületi fillérekből, ha nem is kezdetben mindjárt, de idővel oly összeg jő ki, hogy mind Múzeumunkat fenntartani, mind pedig tudományos czélokra, minők: jutalmazások, útaztatások, a választmány tagjai hasznos munkálódásának illő díjazása, évről-évre több-több pénzerőt fordítani képesítve leszünk. Mindenki tudja s csak bátorításul hozom fel, hogy midőn gazdasági egyesületünket új életre ébresztettük, eleinte 42 hat pforintos részvényes s három – 100 forintos – alapító tagunk volt, most egy pár év után az elsők száma 150, az utolsóké 15–20, kik között több, ezer forintos alapítók is vannak, összes tőkénk és vagyonunk pedig 20,000 forintot megüt. Mind kevés, mind csekély – mondani fogja a fennhéjázó dölyf, vagy a szerencsésebb pénzviszonyú tőzsér – nekünk szegény erdélyieknek, nekem részemről kezdetnek ez is elég. Majd lesz ebből több is, válhatik még ebből nagyobb mérvű, dicsőségesebb munkásságú intézet.

Egyletet tehát mentől előbb s e végre előleges értekezletet! Egyes ember szava többnyire kevés viszhangra talál, gyöngye pártolásra számíthat még oly igaz és szent ügy mellett emelve is! Egy törvényeken alapuló loyális irányú testületnek felszólalása nem fog pusztában elhangzani. Ha a nemsokára tartandó értekezlet az Erdélyi Múzeum-Egyesület alapszabályait czélszerűen, a fennálló törvényekkel mentől inkább összehangzólag kidolgozva a rendes hivatalos úton küldené ugyan fel, de egyúttal megbizottja útján is járúlna ő felségéhez kérvén azoknak kegyelmes megerősítését, ki tudja: vajjon nem lenne-e azon küldött oly szerencsés, hogy kedvező válasszal térjen meg a felséges fejedelem trónjától.

Ezek igénytelen magánnézeteim az Erdélyi Múzeum tárgyában. Hajlamaim és eredeti szándékom ellenére hírlapi térre léptem velek. Ezáltal is a kérdés nem könnyen megoldhatóságát, egyszersmind pedig a vélemények szabad nyilvánítása iránti hódolatomat kívántam tanusítani. Több szem többet lát. Felszólalásom lehető sok gyöngye oldalai mellett is oly stadiumba teszi – hitem szerint – ez ügyet, hol annak egyfelől a sajtó igazán hasznos szolgálatokat tehet, másfelől a tetthazafiak egyenesen életet adhatnak. Adja Isten: úgy legyen!!